

Авелъ не можеше нито за минутка вече да го подозира въ участие въ покушението. Челото на младия човѣкъ се поръси съ потъ; кръвта, за минута избѣгала въ сърдцето, съ горещи вълни прѣлѣ на лицето, очитѣ му свѣтнахъ, изъ устата му се засипахъ несвързани въпрси. Завистъта и разяренieto го люшкахъ и го обзимахъ като ураганъ. Нему се стори, че Лигия, единъ път прѣстъпили прага на цезаровата къща, е за винъги загубена за него; но когато Авелъ произнесе името на Петрония, въ ума на младия войникъ, като молния, минъ подозрението, че Петроний се е подигралъ съ него и, за да спечели нови милости отъ цезаря, му е подарилъ Лигия, или пъкъ я е оставилъ за себе си. Той не можеше и мисль да допустне, че кой и да било, като види Лигия, може да се не съблазни отъ нея.

Раздразнението, наслѣдствено въ рода му, го увлѣче, сжщо като разяренъ конъ, и помрачи съзнанието му.

— Полководецо, — каза той съ прѣжсванъ гласъ, — върни се у дома си и ме чакай. . . Знай, че, ако Петроний ми бѣше дори баща, и тогава щѣхъ да му отмѣстѣ за нанесената на Лигия обида. Върни се у дома си и ме чакай. Тя нѣма да бѣде ни на Петрония, ни на цезарь.

Като се обърнъ къмъ востъчнитѣ фигури въ атриума, той извика, като тресеше юрудитѣ си:

— Кълнѣ се въ тия маски на покойнитѣ, азъ ще убиѣ и себе си, и нея, но нѣма да я дамъ!

Слѣдъ това той още единъ път се обърнъ къмъ Авела съ думитѣ: „чакай ме“, и, като искочи изъ атриума, като лудъ, спуснъ се къмъ къщата на Петроний, като блѣскаше по пътя минувачитѣ.

Авелъ се върнъ у дома си малко обнадежденъ. Ако Петроний е налумалъ цезаръ да изиска Лигия, за да я даде на Виниций, то Виниций, мислѣше си той, ще я върне въ къщата на приемнитѣ ѝ родители. Не малко го утѣшаваше и мисльта, че Лигия, ако не бѣде спасена, ще бѣде отмѣстена и зачувана чрѣзъ смъртъта отъ поругание. Той бѣше увѣренъ, че Виниций ще изпълни всичко, що обѣща. Той видѣ яростъта му и знаеше, че цѣлия му родъ се е отличавалъ съ вродена буйностъ. Той самъ, макаръ да обичаше Лигия като сжщъ баща, би прѣдпочелъ да я убие, нежели да я даде на цезаръ, и, ако не се боеше за сина си, послѣденъ стъркъ отъ рода на Плавциевци, непрѣмѣнно би направилъ това. Авелъ бѣше войникъ, за стоицитѣ знаеше само по слухъ, но по характера си се доближаваше до тѣхъ: съ неговитѣ върѣшния, съ неговата гордостъ смъртъта се помиряваше по-лесно, отколкото позорѣтъ.